

Efe Aydar

Gerisi Sessizlik

Doğan
Solibri

Efe Aydar, 8 Mart 1976'da İstanbul'da doğdu.

İlk, orta ve lise eğitimini İstanbul, Şişli Terakki Lisesi'nde, üniversiteyi ise Anadolu Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi İç Mimarlık Bölümü'nde okudu.

Okuldan sonra bir dönem İtalya, Cenova'da yaşadı ve iç mimar olarak çalıştı.

Yurda döndü ve iç mimarlık yapıyor.

Evli ve bir kız çocuk babasıdır.

Yazarın ilk kitabı *Cennete Gideceksem Cehennemim de Gelmeli* Doğan Solibri tarafından yayımlandı.

DOĞAN SOLİBRİ TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Cennete Gideceksem Cehennemim de Gelmeli

GERİSİ SESSİZLİK

Yazan: Efe Aydar

Editör: Erkan Aktuğ

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Haziran 2025 / ISBN 978-625-8474-86-2

Sertifika no: 44919

Kapak konsept: Buğra Bilgen

Kapak fotoğrafı: Koray Birand

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Gerisi Sessizlik

Efe Aydar

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Alika'ya...

Fiyaskoyu başlatmak	12
Check-in, boarding	18
Şehvet	20
7 tepeli günahlar	22
Eylül 12, 1993, Bölüm 2, Sayfa 53, <i>New York Times</i>	24
Delir(me)mek	27
VIII. günah	28
Ritm	31
Yap(a)mamak	32
When evening falls	33
Yakarken	35
Ocak 25, 1995, Londra	36
Daima böyle son bulur, ölümle... Ama ilk önce hayat vardı	40
Sessiz bir öğleden sonrası...	43
Azzurra	47
Parti I	53
Köpekbalıklarıyla yüzmek	58
Şeylerin eşiğinde durmak I	60
Az daha, az kalsın, adeta	64

Cenneti tanıdım. Bana cehennemi gösterecek cesaretin var mı?	66
Avaritia	69
Wills & Woolf	70
Gözleri tamamen kapalı	72
... oradayken	76
Şeylerin eşiğinde durmak II	80
Ama Oz, Teneke Adam'a, onun zaten sahip olmadığı hiçbir şeyi vermedi	82
Hakikat	87
Şeylerin eşiğinde durmak III	91
Son dakika	92
Madde	93
Kasım 13, 2024, St Germain des Pres, Paris	95
Şehvet II	98
Bala	100
Ekim 18, 2024, Cehennemin dibine benzer bir yerde, İstanbul	106
Hayatlarımızın geri kalanıyla yaptıklarımız	109
Çekerken	111
"İşte yine yaklaşıyor yağmur"	115
Eylül 28, 2023, Napoli-Roma arası, Frecciarossa treni	118
Şeylerin eşiğinde durmak IV	121
Dünden çok, yarından az	123
Gece yarısından hemen önce ve biraz sonra	126
Yeni günahlar zamanı	130
Gerisi Sessizlik	133
Uzun sürmüş ve gerisinin sessizlik olacağına emin olduğum bir günün akşamında anladım ki	136
Playlist	151

Yıllar önce, yaşı benden büyük bir kadın bana şunu öğretmişti;

“Bir partiye katılıp deliler gibi eğlensek ne olur ki, onu bir fiyaskoya çevirmediğimiz sürece.”

Sen ve sen...

Neden burada olduğunuzu merak ediyorsunuz, biliyorum.

Söyleyeyim...

Ait olduğunuz soyağacının, nesiller boyunca verdiği kararların sonuçları yüzünden buradasınız. Yanlışın ta kendisi olmaya da devam ettiğiniz için.

Belirli bir tür yaşam tarzına bağımlı olduğunuz için buradasınız.

“Pazarlığını yaptığım hayat bu değildi” dediğiniz ve inanmak istediğiniz her şeye kayıtsız şartsız inandığınız için buradasınız.

Dramatik deneyimler yaşadığınızı zannettiğiniz için bugün buradasınız.

Kaosla başlayan hayatınızı, daha büyük bir kaosla devam ettirdiniz ve şimdi de bu hayatın epik bir kaosla sona ermesi için yalvarıyorsunuz.

Partinizin sonu için size mükemmele yakın bir fiyasko hazırladım.

Başlayabiliriz.

Fiyaskoyu
başlatmak

Eğer bir mimarsanız, iç mimar ya da tasarımcıysanız yapınızı çatmak için önce bir fikre, sonra da sıradan bir yapı tekniğine ihtiyaç duyarsınız. Güçlü bir fikir eşliğinde yola çıkanlardan kimisi tercihini betondan dökülmüş kolon ve kirişlerden yana kullanır, bir diğeri gösterişli çeliklerden. Bazı alçakgönüllü meslektaşların eli de ahşap strüktürlere uzanır. Yol boyu, zaten güçlü olan fikrini daha da kuvvetlendirip yapısını ayağa kaldırmaya başlayan bu çilekeş insanlar için yol uzun ve zahmetlidir. Ama onlar çilekeş olduklarından bu zahmete aldırış etmez ve o yolu inatla yürümeye devam ederler. Sağlam bir yapının, alımlı bir tasarımın, para değil, ancak ve ancak güçlü bir fikirle hayata geçeceğini de çok iyi bilirler. Dertlerini anlatacak yer bulamayacaklarını bile bile.

Yukarıdaki ağdalı ve romantizm soslarına bulanmış girişimizi tersten okumak isteyenler için gelsin şimdi de...

Derdimin ne olduğunu bilmediğim için derdimi anlatacak kimseye de ihtiyacım yok.

Kelimeler dışında.

İyi bir fikirle yola çıkmaya da gerek yok çünkü yol boyunca iyi bir fikre denk geleceğiz, çok iyi biliyorum.

Gelin bu defa, şimdi, bu yolculuğa mahsus, güçlü mü bilmediğim ama hayran olduğum yedi günahtan çatılmış bir yapı kuralım kendimize.

Kelimeleri harç malzemesi niyetine kullanıp yedi günahkâr kolon dikelim hayatlarımızın geri kalanının tam ortasına.

Cennetten kovulma başarısını gösterip, ihaleyi biz günah-

kârların üzerine yıkan Âdem ve Havva’dan bu yana ne kadar yol almışız gelin birlikte bakalım.

Sonunun fiyaskoyla biteceğine emin olduğumuz bir partiyi başlatalım ve deliler gibi eğlenelim.

İlk kitabım *Cennete Gideceksem Cehennemim de Gelmeli*’yi yazmaya başladığımda, aklımda net bir şablon olmamakla birlikte iyi kötü neyin etrafında döneceğimi, neye ve nelere dokunacağımı az çok kestiriyordum. İşlenmemiş, henüz çiğ ama güvendiğim bir hammadde bana, ben de ona bakıyordum. İçeriğe, birlikte yol aldıkça ulaştık.

Kitap haline gelmesi için yola çıkan bu ikinci set metnin ne şablonu ne içeriği ne de derdi hakkında henüz hiçbir fikrim yok.

Hayatımın geri kalanı gibi.

Cevap aramaya koyulunca okumak dışında bir sığınağım ya da derde deva olacağını bildiğim başka bir mecram da henüz olmadığından birisinin, birilerinin kapısını çalmak gerekiyordu.

Mesela, Amerikalı şair ve yazar, meleklerin en güzellerinden bir olan Maya Angelou’nun.

İçgüdülerine deliler gibi güvenen her günahkâr gibi hedefi vuracağımdan emindim ve tabii ki vurmuştum.

“Yazarken kim olduğumu, kim olduğumuzu, neler yapabileceğimizi, nasıl hissettiğimizi, nasıl kaybedip ayağa kalktığımızı, karanlıktan karanlığa nasıl yol aldığımızı bulmaya çalışıyorum. Bunun için çabalıyorum” diye not etmiş melek Maya.

Kim olduğum ya da kim olduğunuz sorusunun cevabını çok da merak etmemekle beraber, kaybettikten sonra ayağa kalkmak ve ama aslında, o karanlıktan bu karanlığa savrulma hikâyelerine, işte o ilham dolu anlara açılmak fena bir fikir olmayabilir.

Karanlıktan karanlığa savrulmalarımızın hikâyesini yazalım.

Noktayı da en karanlık olduğuna emin olduğumuz o an koyalım ve karanlığa karışalım.

Kara şövalyeler gibi geri dönmek üzere.

Amerikalı şair ve İngilizce profesörü Archibald Randolph Ammons, *“Reddedildiğim bir dünyaya dahil olabilmek için yazıyorum”* demiş.

Bu öneri, benim ve bir yandan da şahsen çok iyi tanıdığım birkaç yazar için maalesef geçersiz.

Ancak ve ancak zaten içine doğduğum, oldum olası parçası olduğum, zaman içinde kısmen ve şahsen şekillendirdiğim, yön verip hiza çektiğim hayat dışında bir hayatı tek kelime dahi yazmam, yazabilmem mümkün değil.

Yaşamda yol alıp, biraz tecrübe edindikten sonra öğrendiğim bir şey var, o da insanın özü asla değişmiyor.

Neysen ve nereden geliyorsan sadece ve sadece o'sun.

Ne daha fazlasın ne de daha az.

Yazdıklarım kadarım.

Yazdıklarım-ım.

Sabahın soğuğunu
Şehrin grisini,
Havalimanlarının dışlayıcılığını,
Metroların sidik kokulu dehlizlerini,
Loş ve تنها bir pavyondaki kadının derinliğini,
Sayısız kadehteki sonsuzluk öykülerini,
Yitip gittiğini sandığımız günün daha yeni başlayan gecesini,
Milyonlarca kelimenin bir araya gelerek anıtlıştırdığı kütüphaneyi...

Yazabilirim.
Bunları yazabilirim.

Şehirleri, hassas çatışmaları, çelişkili görüşleri, ilaheleri, bulutla dolmuş kafaları, kelimeleri...

Bunları yazarım yazmasına da her şey olup bittikten sonra bana kalan ne?

Ya da bunların hepsini bir kalemde söküp atsam hayatımdan, bana ne kalır?

“Demirin tuncu, insanın piçi.”

Kala kala bunlar kalır. Kala kala bunlara kalırım.

Yaşar Kemal’in olduğu yerde soru sorup vakit kaybetmeye de gerek yokmuş.

Thomas Shelby’in (*Peaky Blinders*, S6B6, Lock&Keys) ailesine attettiği “aile” kıyaslamasını kendi karanlığıma çekecek olursam...

“Cennet?” diye sordular.

“Bazen beni cehennemden koruyan, bazen de cehennemin ta kendisi” diye cevapladım.

Dedektif William Somerset, *Se7en* filminde (1995, Yön: David Fincher) seri cinayetler işleyen katilin profili üzerine çalışırken onu şöyle tanımlıyordu, biz izleyicilere:

“Bu adam metodik, titiz ve en kötüsü de sabırlı.”

İşlerinize, uğraşlarınıza metodik yaklaşıp uyguluyor, tam bir titizlikle tüm detayların üzerinden geçiyor ve tabii tüm süreç bo-

yunca da olan ya da olmayan, tüm ilerleyiş boyu sabırlı olup yoldan çıkmayan bir karakteriniz varsa, illa da insan canı alan bir seri katilsiniz demek değildir.

Metodik bir titizlikle örülmüş sabrınızla;

Üzerine yıllarca emek verilmiş bir ilişkinin,

İşyerinizde daha ilk günden gözünüze kestirip kurtulmak istediğiniz o yellozun,

Sunumun sonuna kadar bekleyip, sonra da yılan diliniz ve ateşten kelimelerinizle o harika yaratının da katili olabilirsiniz pekâlâ.

Olabilirsiniz, çünkü unutmayın, yukarıdakilerin katli için de metodik, titiz ve sabırlı olmak gerekir.

Hayatı uzun bir partiye benzetiyorum.

Bazen sıkıcı, bazen de çok eğlenceli.

Ama esasen, galiba şu doğru soruyu sormalıyız:

“İyi de partiyi veren kim?”

Check-in,
boarding

Değerli yolcular uçağımıza hoşgeldiniz!

Size bugünkü, tıpkı kendi hayatlarınız gibi, rotası, varış noktası ve dönüşü olmayan yolculuğumuz hakkında bazı bilgiler vermek istiyorum. Aslında hiç istemiyorum ama usuller, şartlar ne olursa olsun bunu mecbur kılıyor. Kılıyor çünkü sizleri bu devasa çelik yığının içinde ve gökyüzünün en tepelerinde ancak böyle rahatlatıyor, sakinleştirebiliyoruz. İçki ikramına henüz gelmedik bile.

Ses tonumun ne kadar da kadifemsi olduğunun sanırım farkındasınız.

Bugünkü uçuşumuzun nereye olduğu ve ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrimiz yok.

Hatta kokpitte bir kaptan pilotumuz da yok. Yok, çünkü yolculuğumuz hiçlikten başlayıp yine hiçlikte sona erecek.

Sanki hiç olmamış, yaşanmamış gibi.

Tıpkı yaşadığınızı sandığınız hayatlarınız gibi.

Olmayan kemerinizi bağlamak, oturmadığınız koltuğu dik duruma getirmekle hiç uğraşmayın.

Işıklar sönsün ve parti başlasın.

Slide arms and cross check!

**Ne kadar derine inebilir,
Karanlığa ne kadar katlanabilirsin?
Onay, ilgi, övgü olmadan kaç adım atabilirsin?
Hepsini ve her şeyi hatırlamaya cesaret
edebildiğim kadar hassas olduğumu kabul
ettiğimde, yukarıdaki sorulara cevabım “sonuna
ve sonsuza dek” olacaktır.**

Paris'te bir akşamdan İtalya'da bir temmuz öğleden
sonrasına, Maya Angelou'dan Gabrielle Chanel'e, Patricia
Highsmith'den Paolo Sorrentino'ya...

Efe Aydar hayatın hem en sıradan hem de en olağanüstü
anlarını anlatırken başarı hikâyelerinin parlatılmış
vitrinini kırıp, başarısızlıkların, yalnızlıkların,
kırılğanlıkların ve küçük mucizelerin peşine düşüyor.
Gerisi Sessizlik, kendine özgü ritmi ve sarsıcı bakış
açısıyla; edebiyatla, müzikle, sanatla ve yaşamın içli dışlı
tuhaflıklarıyla örülü, aykırı bir anlatı sunuyor.

